

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 445/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 4 CoE 255/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 CoE 255/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 1. októbra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že návrhom na vykonanie exekúcie z 30. novembra 2009 podaným súdnemu exekútorovi Mgr. D. K. sa sťažovateľka domáhala vymoženía sumy

2 286,23 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok sp. zn. RK-292/08/GR z 30. mája 2008, ktorý sa stal právoplatným 31. júla 2008 a vykonateľným 4. augusta 2008. Uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 Er 2610/2009-11 zo 7. apríla 2010 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu s odôvodnením, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, a preto nie je spôsobilým exekučným titulom. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala *„nedostatok oprávnenia okresného súdu ako exekučného súdu posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky, keď v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní tak možno urobiť len na základe žaloby podľa ust. § 40, ďalej na nesprávne a skresľujúce závery exekučného súdu založené na neúplnom a nedostatočnom oboznámení sa so samotným znením rozhodcovskej doložky“*.

Uznesením krajského súdu č. k. 4 CoE 255/2010-38 z 30. júna 2010 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Písomné vyhotovenie uznesenia bolo sťažovateľke doručené 2. augusta 2010.

Podľa názoru sťažovateľky uznesením krajského súdu boli porušené jej označené základné práva podľa ústavy. V napadnutom uznesení krajského súdu nie je uvedený jediný argument s odkazom na konkrétne ustanovenia zákona, podľa ktorého má exekučný súd pri skúmaní platnosti rozhodcovskej doložky právomoc konať ex offo. Absolútne nezohľadnenie odvolania v časti namietajúcej nedostatok právomoci predstavuje porušenie práva na súdnu ochranu v súvislosti s právom na relevantné zdôvodnenie rozhodnutia. Z tohto dôvodu krajský súd konal v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Popieranie platnosti rozhodcovskej doložky bolo možné a zo zákona predvídané v priebehu rozhodcovského konania a po jeho skončení len v rámci žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V tomto smere sťažovateľka poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), najmä na rozhodnutie vo veci Mostaza Claro (C 168/05). Navyše, postupom krajského súdu bol porušený čl. 47 ods. 3 ústavy z dôvodu, že napriek absolútnej pasivite druhého účastníka rozhodcovského konania bol tento postavený do pozície, ako keby podal námietku platnosti rozhodcovskej doložky v samotnom rozhodcovskom konaní alebo podal žalobu podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Takýmto postupom boli povinní zvýhodnení, čím sa porušila zásada rovnosti účastníkov konania.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 CoE 255/2010 s tým, aby bolo uznesenie z 30. júna 2010 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,30 € vrátane dane z pridanej hodnoty.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 CoE 255/2010-38 zo 30. júna 2010 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 15 Er 2610/09-11 zo 7. apríla 2010. Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol tak, že zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa názoru krajského súdu Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá vnútroštátnemu súdu preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v spotrebiteľskej zmluve. Z tohto dôvodu okresný súd správne vo veci aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, keď zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, keďže vyhodnotil rozhodcovskú doložku uzavretú v zmluve o revolvingovom úvere ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, a tým aj neplatnú v súlade s ustanovením § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého všeobecné súdy v rozpore so zákonom a s judikatúrou Súdneho dvora neumožnili jej ako oprávnenému subjektu vymôcť peňažnú pohľadávku voči povinným judikovanú právoplatným rozhodcovským rozsudkom. Sťažovateľka teda vlastne tvrdí, že postupom všeobecných súdov bola pozbavená súdnej ochrany v exekučnom konaní, teda možnosti konať pred súdom v exekučnom konaní.

Vzhľadom na citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku mohla sťažovateľka podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie a v rámci neho sa domáhať ochrany označených základných práv. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala.

Možno urobiť záver, že sťažovateľka nevyčerpala dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu základných práv účinne poskytuje a na ktorého použitie bola sťažovateľka osobne oprávnená podľa Občianskeho súdneho poriadku. Preto treba sťažnosť považovať za neprípustnú.

Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že by nesplnila podmienku vyčerpania opravného prostriedku z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto vôbec neprichádzal do úvahy zo strany ústavného súdu postup v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010